

Holly Hepburn

Zomer

Een jaar in de Star and Sixpence - deel 3

1

De verbouwing verliep niet helemaal volgens plan, bedacht Nessie Blake, toen een gedempt gevloek omlaagzweefde langs de trap naar de zolderkamers. Met een zucht stond ze op van de kleine keukentafel en sloot de deur naar de overloop. Waarom had ze zich door haar zusje laten overhalen om de kamers boven de Star and Sixpence open te stellen voor gasten? Het project was al uitgelopen, al was het waarschijnlijk maar beter dat ze de ontbrekende dakpannen nu hadden ontdekt in plaats van later, en kostte meer dan ze oorspronkelijk hadden begroot. Hadden ze niet al genoeg te doen met ervoor zorgen dat het café soepeltjes liep zonder de extra stress van stof, dreunende schoenen en razend testosteron? Sam hield vol dat het alles uiteindelijk waard zou zijn, maar Nessie was daar niet zo zeker van.

Haar natuurlijke neiging was alles langzaam te doen, maar zoals gewoonlijk had Sam er geen gras over laten groeien en ze had al een huwelijksfeest met overnachting aangenomen voor begin juni, over minder dan een maand. Dat was te snel, dacht Nessie, haar koffie steviger vastpakkend toen het gevloek luider werd. Ze hadden het café pas zes maanden geleden betrokken, en nu al nog eens extra verantwoordelijkheid op zich nemen voelde als rennen voordat ze konden lopen.

Nessie wierp een blik op de klok; ze zou spoedig naar beneden moeten gaan. Joss liet gewoonlijk zichzelf het café binnen, maar Nessie was graag aanwezig om hem goedemorgen te wensen; al merkte ze dat ze hem steeds vaker tegen het lijf liep op de overloop als hij uit Sams kamer kwam nadat hij daar de nacht had doorgebracht. Hij vertoonde nooit enig teken van gêne, maar Nessie voel-

de haar eigen wangen elke keer branden. Het was niet zo dat ze hun relatie afkeurde – sterker nog, ze had Sam nog nooit zo gelukkig gezien – maar tegen een werknemer op lopen die slechts gekleed was in de badjas van je zusje, was niet iets wat behandeld was in de café-managementcursus die ze had gevolgd.

Boven klonk een klap, gevolgd door een bons en een woedende kreet. Nessie slikte haar laatste mondvul koffie door en zocht haar toevlucht in het café, waar het minder waarschijnlijk leek dat het plafond op haar hoofd zou vallen. Er was niet veel te doen: Tilly en Joss waren een efficiënt team en hadden het meeste werk gisteravond na sluitingstijd al gedaan. Nessie hield zichzelf bezig met het uitruimen van de brede open haard, het wegvegen van de as en het vuur weer gereedmaken voor de avond. Toen ze de as naar buiten wilde brengen, bleef ze even staan en wierp een blik door de glas-inloodruitjes van de ramen. Helder zonlicht glinsterde op de brink en verblindde haar ogen met smaragdgroene en gouden kleuren. Na de dreiging van sneeuw in maart, was het een zachte april geweest en tot nu toe een warme mei: sommige klanten hadden zich in de bier-tuin aan de achterkant van het café gewaagd om te genieten van de blauwe lucht en de zon, al was het 's avonds nog kil wanneer het donker werd. Gisteravond was Owen langsgesproken met Luke, en Nessie had zo lang naar hen staan kijken dat haar zusje spottend grapte dat ze nog erger was dan een tiener die zwijmelde bij haar vriendje.

‘Hij is mijn vriendje niet,’ had Nessie gezegd terwijl ze vanbinnen ineenkromp. Hadden vijfendertigjarige vrouwen vriendjes?

‘Hoe je hem dan ook wilt noemen,’ reageerde Sam met een grijns. ‘Je kunt je ogen niet van hem af houden.’

Gegeneerd had Nessie een klusje gevonden om te doen en toen ze weer naar buiten had gekeken, waren Owen en Luke verdwenen. De waarheid was dat ze niet goed wist waar ze stond met Owen. Ze waren pas op één date geweest sinds Valentijnsdag en Nessie dacht dat die goed was verlopen, maar door de verbouwing in het café, drukte in de smederij en een vervelend griepje van Luke, was het hun niet gelukt om nogmaals af te spreken. Nu zaten ze in een soort vriendschappelijk niemandsland en Nessie wist niet hoe ze daaruit

konden komen. Je kon een paar drankjes in een nabijgelegen café niet echt daten noemen...

‘Niet te geloven hoe druk het op de weg was.’ Sam viel binnen door de voordeur, haar armen vol met cateringpullen. ‘Mick McCluskeys tractor verloor zijn lading verderop bij de brug. Er staat een file van zeker een kilometer lang.’

Nessie glimlachte. ‘Het kan erger. Het had de M25 kunnen zijn.’

Sam huiverde. ‘Ik snap je punt.’ Ze keek het café rond. ‘Geen Joss?’

‘Nog niet, wat jammer is, want ik wil dat hij met de werklui praat, kijkt hoe het daarboven gaat. Er was veel geschreeuw vanochtend.’

Haar zusje gooide de pakjes op de toog. ‘Waarom vraag jij het ze niet? Het is 2016, niet 1816.’

‘Ik heb het geprobeerd,’ zei Nessie met een vertrokken gezicht. ‘Ze probeerden de vraag te ontwijken en gaven me vervolgens zo ongeveer een aai over m’n bol en zeiden me dat ik verder kon spelen.’

Sam staaarde haar aan. ‘Wat een lef... Wie denken ze dat al dit werk betaalt? Help me een handje met de auto uitladen en daarna ga ik ze wel even wat discipline bijbrengen.’

Nessie probeerde zich de impliciete kritiek niet aan te trekken. Waarom had ze zich neerbuigend laten behandelen door die werklui? Waarom was ze niet tegen hen ingegaan en had ze niet geëist dat ze zou horen wat er aan de hand was, zoals Sam nu ging doen? Zij was tenslotte de grote zus, al was dat misschien deels het probleem; Sam was negentwintig en trok de aandacht. Nessie was zes jaar ouder en hoewel ze dezelfde groene ogen had als haar zusje, eindigden de gelijkenissen daarmee. Ze hadden ook verschillende karakters: Sam was zelfverzekerd en evenwichtig, terwijl Nessie van nature behoedzaam en gereserveerd was. Alles bij elkaar wist Nessie dat ze niet aan haar kon tippen. Zelfs haar echtgenoot, Patrick, viel tegen het eind van hun relatie niet meer op haar. Geen wonder dat die werklui het nauwelijks in de gaten hadden als ze tegen hen sprak: ze zou net zo goed onzichtbaar kunnen zijn.

‘Ik heb een beter idee,’ zei Nessie terwijl ze haar schouders rechte. ‘Zullen we de auto uitladen en daarna samen met hen gaan praten? Op z’n minst kan ik je dekken.’

‘Afgesproken,’ zei Sam. ‘En als ze niet meewerken, laten we het F-woord vallen.’

Nessie fronste even; Sam was niet bang om te vloeken, maar gewoonlijk plande ze dat niet van tevoren. Toen viel het kwartje. ‘O, je bedoelt Franny.’

‘Yep. Er is geen bouwvakker tussen hier en Birmingham die niet doodsbang voor haar is. Als dreigen met Franny Forster hen niet aan het werk krijgt, zal niets dat doen.’

Nessie glimlachte wrang. ‘Liever zij dan ik,’ zei ze.

‘Al denk ik dat ze misschien wat milder is geworden sinds Valentijnsdag,’ zei Sam. ‘Wat die oude Henry Fitzsimmons ook doet, hij moet het blijven doen.’

En dat was nog zoiets, dacht Nessie: hoe kon Cupido’s pijl angst-aanjagende Franny en dwarse Henry hebben geraakt, maar haar en Owen totaal gemist hebben? Dat leek niet eerlijk.

Het zwakke gerinkel van gebroken glas zweefde omlaag van boven. Sam stroopte haar mouwen op en liep naar de trap. ‘Bij nader inzien kan het uitladen wel wachten. Er zijn daarboven een paar werklui die een goeie schop onder hun kont nodig hebben.’

Om de kampioenstitel bij de maandelijkse Maandagavondquiz werd altijd fel gestreden. De vaste bezoekers uit Little Monkham zagen teams van bezoekers uit andere dorpen ongeveer hetzelfde als hoe de Keltische koningin Boudica de Romeinen volgens Nessie moest hebben beschouwd: indringers die gestopt moesten worden en mogelijk zelfs tot elke prijs vermorzeld. Ze waren nog niet met elkaar op de vuist gegaan, maar er waren wat stug geformuleerde opmerkingen uitgewisseld. Nessie probeerde ervoor te zorgen dat pastoor Goodluck van de St. Mary’s Church er zo vaak mogelijk bij was, om een vredige en kalmerende invloed uit te oefenen. Niet verrassend was Franny’s team het competitiefst van allemaal.

De vragen werden opgesteld door een tv-quizonderzoeker die Sam kende en ze deed haar best om ook elke maand een bekende quizmaster te strikken. Sinds de zussen in maart de quiz hadden gelanceerd, hadden ze de spottende ex-presentator van het tv-programma *News Tonight* en nogmaals de bezwijmwaardige acteur Nick Bor-

rowdale op bezoek gehad. Nessie was ervan overtuigd dat de vrouwelijke deelnemers van de quiz die avond niet volledig geconcentreerd hadden gespeeld; zelfs Franny had afgeleid geleken, iets minder genadeloos. Nessie glimlachte bij de herinnering. Misschien zouden ze Nick moeten vragen om elke maand de vragen te stellen.

Hun presentator van vanavond was de vlijmscherpe komiek Shania Khan, en Nessie keek enorm uit naar haar gescherts. Zoals altijd hadden ze er een paar extra tafels tussen moeten schuiven om alle teams een plaats te geven, en Sam had een paar laat arriverende teams de toegang geweigerd, al had ze gezegd dat ze meer dan welkom waren om toe te kijken vanaf de toeg en de vragen onofficieel te beantwoorden. Een verwachtingsvolle stilte daalde neer over het café en Shania tilde de microfoon op.

‘Oké, teams, welkom bij de Star and Sixpence Maandagavond-quiz,’ zei ze met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Antwoordvellen gereed, pennen in de aanslag? Laten we dan beginnen.’

Ze werkte zich door de eerste ronde heen. Na elke vraag barstten er gefluisterde gesprekken los en was er wat vinnig gesis te horen aan Franny’s tafel. Ze zat bij haar gebruikelijke teamgenoten: Henry Fitzsimmons, Martha White van de bakkerij en Owen. Nessie benijdde hen niet; sinds het team de allereerste quiz had gewonnen, had Franny de zweep erover gelegd en nog meer glorie nagejaagd. In april waren ze naar de tweede plek gestoten door een team uit Purdon en had Owen lachend aan Nessie bekend dat Franny stamplesen had ingepland om te garanderen dat ze de titel deze maand weer zouden terugpakken.

‘Tweede ronde: aardrijkskunde,’ riep Shania. ‘Vraag één: Er is echt maar één meer in het Lake District. Hoe heet het?’

Hoofden werden bij elkaar gestoken en gemompel vulde de ruimte. Nessie maakte van de gelegenheid gebruik om naar Owen te kijken. Hij fluisterde tegen zijn teamgenoten, zijn donkere wenkbrauwen gerimpeld van concentratie. Martha leek niet te luisteren; ze staaarde naar Owen met een dromerige uitdrukking op haar gezicht. Nessie kon het haar niet kwalijk nemen: met zijn licht Welsh accent klonk bijna alles wat Owen zei als poëzie.

Shania pakte de microfoon weer op. ‘Vraag twee: Er zijn twee

landen in Zuid-Amerika die nergens aan zee grenzen. Weten jullie hoe hun hoofdsteden heten?’

De vragen gingen verder. De muziekronde was altijd vermakelijk; deze keer had hun quizmaker tien reclamedeuntjes opgedoken en moesten de teams zowel het product als het decennium noemen waarin de reclame voor het eerst was uitgezonden. Sam en Nessie patrouilleerden tijdens deze ronde door het café; er was nog niemand betrappt op valsspelen, maar Franny eiste dat ze extra alert waren op mobielgebruik. Tegen de tijd dat ze bij de laatste ronde waren, stond Franny’s team nek aan nek met Purdon.

‘Onze laatste ronde is geschiedenis,’ kondigde Shania aan terwijl ze naar de scores keek. ‘Zo te zien spant het er heel erg om bovenaan. Er is me verteld dat de quiz in het geval van gelijkspel zal worden beslecht met een duel op leven en dood. Dus probeer er omwille van Sam en Nessie voor te zorgen dat dat niet gebeurt. Bloed is lastig van een plafond met houten balken te boenen.’

De vragen waren de moeilijkste tot nu toe, dacht Nessie. Zelfs Henry keek een paar keer vragend en hij was de geschiedenisfanaat van het dorp. Er waren opgeluchte gesprekken zodra de laatste antwoordvellen verzameld waren en de teams met elkaar begonnen te praten en hun antwoorden uitwisselden. Franny zat stijfjes rechtop en wachtte in waardige stilte. Nessie wisselde een samenzweerderige glimlach uit met Owen. Het was de bedoeling dat ze neutraal was, maar ze kon niet anders dan hopen dat alle extra studie de moeite had geloond.

De antwoordvellen werden nagekeken en gecorrigeerd door sco-retellers met een onberispelijk goede reputatie; deze keer waren pastoor Goodluck en een collega-pastoor van een naburige kerk daarvoor gevraagd. Er viel een gespannen stilte over de menigte toen Shania de microfoon pakte. ‘Ik ben blij te kunnen zeggen dat we een duidelijke winnaar hebben, dus er zal vanavond geen bloed vloeien. De derde plek gaat naar — ik weet niet zeker of ik de teamnaam kan voorlezen zonder te morren — Agatha Quiztie.’ Er barstte gejuich los aan een van de tafels, alle andere deelnemers klaptten beleefd. ‘De tweede plek gaat naar... Purdon Warriors. En de eerste plek is voor The Inquizitors!’

De Purdon Warriors legden hun hoofd in hun handen terwijl Franny's tafel feestvierde. Martha en Owen gaven elkaar een high five en Nessie keek geamuseerd toe hoe Franny die beweging aarzelend nadeed met Henry, al was het waarschijnlijk de ongemakkelijkste viering die ze ooit had gezien. Ze liep naar hen toe om hen te feliciteren.

'Goed gedaan,' zei ze hartelijk terwijl ze de trofee omhooghield. 'Wie krijgt hem deze keer?'

Franny stak haar handen uit en pakte hem aan. 'Hij zal worden tentoongesteld in het postkantoor, net zoals voorheen.'

Nessie beet op de binnenkant van haar wang en vermeed Owens blik; wee degene die tussen Franny en haar prijs kwam.

Bill, de aanvoerder van de Purdon Warriors, kwam langs en stak zijn hand uit naar ieder winnend teamlid. 'Gefeliciteerd,' zei hij op onwillige toon. 'Weet je, ons plaatselijk café heeft ook een quizavond. Misschien zouden jullie naar ons toe willen komen om te zien hoe goed jullie het daar doen?'

Franny's ogen schitterden. 'Is dat een uitdaging?'

'Ja, ik denk het wel,' zei Bill met opgeheven kin. 'Laatste donderdag van de maand, als jullie niet te laf zijn.'

'We zullen er zijn,' bitste Franny. Ze wachtte tot hij naar zijn eigen tafel was teruggegaan voordat ze zich tot de rest van haar team wendde. 'Dit betekent oorlog. Elke woensdag stampbijeenkomsten en jullie krijgen ook huiswerk mee. Ik ga echt niet verliezen van dat omhooggevallen generaaltje.'

Nessie boog zich dichterbij Owen toe. 'Sorry,' fluisterde ze, terwijl ze probeerde om niet te lachen. 'Volgens mij hebben we een monster gecreëerd.'

'Niet jullie schuld,' mompelde hij terug. 'Wacht maar tot de competitie voor het Beste Dorp van Engeland in augustus van start gaat. Dan bereikt haar competitiviteit een heel nieuw niveau.'

Nessie keek naar hoe Franny een gevechtsplan opstelde op een ongebruikt antwoordvel en trok een gezicht. 'Ik kan nauwelijks wachten.'